

Secretaris Maarten van Iterson van LKV Rijnland. „Ooit hadden we 200 leden. Althans, volgens de overlevering. Net als met vissen worden de verhalen steeds sterker.” Foto Taco van der Ed

LEIDERDORPSE KANOVERENIGING KOESTERT KLEINHEID

Drijvend en gedreven

Een onopgemerkt bestaan leiden ze. Gestreden wordt er niet om de titel, maar om behoud van het bestansrecht. Bruisend van de energie of nuw gebuikt door tegenslagen, maar altijd voortgestuwd door een onverwoesbaar verenigingsgevoel. Een portret van clubs in de kelder. In de tiende aflevering: Leiderdorpse Kanovereniging Rijnland.

DOOR HIEKE BIEMOND

Onophoudelijke regenval en een stormachtige wind geven Leiderdorp een desolaat aanzien. Aan het einde van de Boomgaardlaan houdt de bewoonde wereld op. Langs de hobbelige weg staat een onheilspellend bord: 'Levensgevaarlijk drijfzand'. Alleen de echte durftrals rijden verder, gewapend met een peddel.

Schuimkoppen

Golven met schuimkoppen slaan tegen het drijvende clubgebouw van de kanovereniging, dat zachtes heen en weer schommel. Nooit wordt een kanotrainning afgelast. Tenzij er iets ligt. En vandaag: „Zekunnen nieteens in

de kano stappen”, schreeuwt penningmeester Wim Stikkelorum tegen de wind in. Hij lijkt het decor van een rampenfilm binnengestapt. Kanoën is een kwestie van de elementen trotseren, maar soms wint de natuur. „Ik ben er op een heel lullige manier bijgelapt”, zegt Stikkelorum, de vijftig gepasseerd, terwijl hij zijn handen om een dampende kop koffie vouwt. Als goedgebekte vader van een kanoënde zoon verkondigde hij vaak dat het varen in zo'n bootje nooit moeilijk kon zijn. Op een dag viel ineens een lidmaatschapsbevestiging op de deurmat. „Dat viel vies tegen. Ik stapte in het bootje en gelijk lag de verkeerde kant boven. Mijn kop zat helemaal in de modder.”

Woonboot

De sport greep hem. Zijn bootje kapseist inmiddels minder vaak. Het drijvende vierkante clubgebouw in de Doeshaven, bestaande uit kanoloodsen en een kantine, is een tweede huis geworden. Onzekerheid over een toekomstige locatie maakt dat de club in een woonboot bivakkeert. „Daar zaten we vroeger”, zegt

Stikkelorum. Hij wijst naar de overkant van het water. „Dat was een beetje peddelen in de Does. Primitief, maar jongenschtig.”

Een ondergende grijs verschijnt op zijn gezicht. „We konden er alles flikken, wat nergens anders mocht. Flikke steken, gek doen, hertic maken. Hier liggen we wat meer in de kijker en moeten we ons gedragen.”

Van alle kanodisciplines binnen de vereniging, is kanopolo de grootste. Waterpolo, maar dan in een bootje. In de tachtiger en negentiger jaren veroverden teams van het in 1977 opgerichte LKV nationale en internationale titels en leverde de vereniging kanopolo-internationals. Die tijden zijn voorbij. Het hoogst spelende team heeft zich zelfs teruggetrokken uit de hoofdklasse. Recreatie heeft de plaats van ambitie ingenomen.

Intensief

„Het is niet heel serieus meer”, merkt secretaris Maarten van Iterson, al van kind af aan bij de vereniging. Kanopolo is zijn iust en zijn leven. „Een snelle, actieve sport. Heel intensief. Elkkaar omduwen is toegestaan. Een

wedstrijd duurt tweemaal tien minuten. Na afloop is iedereen helemaal kapot.”

Ervaring is een vereiste. „Pas na twee jaar kanoën, komt er de controle”, zegt Van Iterson. „Dan kun je jezelf redden als je omlijgt.” Hij wordt onderbroken door Stikkelorum. Die lacht. „De meesten kunnen dat. Als ik het balletje gooi, lig ik meteen weer ondersteboven.”

Ze zien ze altijd gaan, de vlakwaterkanoërs. Mensen die in een kano stappen en wegvaren, om uren later weer terug te komen na een eenzame tocht. „Die diversiteit past in mijn beeld van deze vereniging”, vindt Stikkelorum. „Weinig eriquette, weinig regeltjes. Iedereen krijgt de kans om te doen wat hij of zij wil. Individueel of collectief. Een gezellige vrijheid-blijheid-club. Ons ledenbestand is heel divers. Van bouwvakkers tot professoren. Met één overeenkomst: het zijn individualisten. Het eigenereitend is in de sport ingebakken.” Afgezonderd en afgelegen leidt de 140 leden tellende vereniging een tevreden, maar marginaal bestaan. Onbekend maakt onbemind. „Niet zo heel veel mensen

komen hier spontaan langs”, merkt secretaris Van Iterson. „Afen toe hebben we een open dag vult Stikkelorum aan. „Een keer kwam er helemaal niemahd.” Hij lacht. „Ooit hadden we 200 leden. Althans, volgens de overlevering. Net als met vissen worden de verhalen steeds sterker.”

Moeras

Penibel werd de situatie zes jaar geleden. „Toen hebben we een tijdje in een moeras gezeten”, vertelt de penningmeester. „Vanwege de afgesloten wegen was de vereniging slecht bereikbaar. Het aantal kanoërs daalde en kwam in de buurt van de honderd. Een kritiek aantal. Bij een lager ledental, zijn de vaste lasten niet meer te behappen.”

Soms komt er een schoolklas langs, in het drijvende clubgebouw. Dat lang niet alle leerlingen zich aanmelden, is een geluk bij een ongeluk. „We zouden ze niet eens kwijt kunnen”, weet Stikkelorum. „Vanwege de stalling van kano's kan de vereniging niet veel groter worden. Het clubgebouw uitbreiden is een enorme investering. Vóór een Klein clubje mensen.”